

Bilag til Bet. o. Lovf. om Anlæg af Jernbanebro mellem Masnedø og Falster.

Hvad nu den direkte Fare for Sammenstød med Bropillerne angaar, maa Skibsfarten kræve, at Risikoen gøres saa lille som mulig. Helt fjernes kan den simpelt hen ikke, men noget kan der gøres til Hjælp. Der maa stationeres kraftige Slæbedampere — to —, som uden Udgift for *Sejlskibene* hjælpe disse igennem Broaabningerne. Selv en saadan Assistance vil imidlertid sikkert vise sig ikke altid at kunne afværge Sammenstød, og naar saadanne maatte finde Sted, synes det at være intet mindre end en Uretfærdighed, om Skibene skulde bære det derved foraarsagede Tab, det være sig i Form af Skade paa Broen eller paa Fartøjet. Da disse Tab afstedkommes af Aarsager, hvorover Skibsfartens Udøvere intet Herredømme have, idet de skyldes Hensynet til Samfundets Tarv, skulde det synes ganske selvfølgelig, at Samfundet — Staten — ogsaa maa paatage sig det fulde Ansvar derfor.

I Henhold til foranstaaende tillader Søassuranceforeningen „Ærø“ sig derfor ærbødigst at andrage den høje Regering og Rigsdag om, at der i Forbindelse med det foreslaaede Broanlæg som Imødekommen af Skibsfartens — efter vor Mening — fuldt berettigede Krav maa blive truffet følgende Foranstaltninger:

1. Broen indrettes kun som Jernbanebro og holdes aaben til enhver Tid, naar Tog ikke netop føres over.
2. Der stationeres 2 kraftige Slæbedampere, som gratis hjælpe Skibene igennem Broaabningerne.
3. Der bygges en Bølgebryder i nordøstlig Retning fra Dyrefods Flak til Læ mod nordvestlig Kuling og Sø.
4. Den Skade, som maatte foraarsages ved Passage af Broen — det være sig paa Broen eller Fartøj —, bæres af Staten.

Gennemførelsen af disse Foranstaltninger vil vel blive ret kostbar, men saa meget er vist: selv om de gennemføres uden Udgift for Skibsfarten, vil dog ingen anden Samfundsklasse komme til at yde blot tilnærmelsesvis et forholdsvist saa stort Tilskud til Trafikforbedringen paa dette Sted som det, der af Skibsfarten maa ydes paa Grund af Tidsspilde, og da Skibsfarten jo ogsaa er lovligt Erhverv og arbejder i Samfundets Interesse, er det vort Haab, at der maa blive lagt dens Udøvere saa smaa Hindringer i Vejen som muligt.

For Skibsfarten vilde det imidlertid være langt heldigere, om Broen, i Stedet for som foreslaaet, førtes over Baagøs vestlige Del, og Højden blev saa stor, at der af alle Skibe kunde sejles under; Højden maatte da være mindst 100 Fod over Vandfladen. Ved en saadan Beliggenhed vilde det opnaas, at der var god Ankerplads paa begge Sider af Broen, men Dampere til Assistance maatte lige fuldt stationeres, og Opfyldelsen af det under 4. omtalte maatte ligeledes anses for et fuldt berettiget Krav fra Skibsfartens Side, saa vist som en Bro under alle Omstændigheder vil medføre baade Risiko og Tidstab.

Marstal, den 27. Januar 1909.

Ærbødigst

Søassuranceforeningen „Ærø“.

Emil Holm.